

ΛΙΑ ΖΩΤΟΥ
ΘΟΔΩΡΗΣ
ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Μυθιστόρημα

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ:
8.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το δάκρυ του έρωτα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Λία Ζώτου – Θοδωρής Καραγεωργίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχοτά

© Λία Ζώτου – Θοδωρής Καραγεωργίου, 2015
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Stephen Carroll/Trevillion Images,
Irina Mos/www.shutterstock.com, Antonov Roman/www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2015, 8.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1092-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1093-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

© Λία Ζώτου – Θοδωρής Καραγεωργίου /
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

ΛΙΑ ΖΩΤΟΥ
ΘΟΔΩΡΗΣ
ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΤΟ
ΔΑΚΡΥ
ΤΟΥ
ΕΡΩΤΑ

*Στους γονείς μας,
για όλα όσα μας έχουν χαρίσει τόσο απλόχερα,
μα περισσότερο για την αστείρευτη αγάπη τους
που θα μας συντροφεύει για μια ζωή...*

*Σ' εσένα,
που στέκεσαι δίπλα μας, συνταξιδιώτης
στον γλυκό τρύγο των περασμένων,
ευχόμαστε το ταξίδι της ζωής σου
να είναι γεμάτο με δάκρυα χαράς,
δάκρυα ευτυχίας!*

Σεπτέμβριος, 1974

Ο εκκωφαντικός θόρυβος από τα κάτω δωμάτια του σπιτιού έσκισε την απόλυτη ησυχία της νύχτας. Το αίμα του μικρού Θωμά πάγωσε μέσα σε μια στιγμή. Δεν ήταν βέβαιος για το τι ακριβώς είχε ακούσει, σίγουρα όμως ήταν κάτι τρομακτικό, κάτι που τον έκανε να πεταχτεί αιφνίδια από τον ύπνο και από το όμορφο όνειρό του. Έξω από το παράθυρο το σκοτάδι απλωνόταν βαθύ, ο ήλιος δεν είχε προλάβει να ρίξει ούτε μία από τις χρυσές ακτίνες του πάνω στη Γη.

Αυθόρμητα, σαν μια αόρατη διαίσθηση να τον προειδοποιούσε πως κάτι κακό θα συνέβαινε, τράβηξε την κουβέρτα και κρυφτηκε όπως μπορούσε από κάτω της. Ο θόρυβος ακούστηκε και πάλι. Αυτή τη φορά κατάλαβε αμέσως. Ήταν η φωνή της μητέρας του· τόσο απόκοσμη, τόσο ικετευτική...

Πρώτη φορά στη ζωή του την άκουγε να φωνάζει με τέτοια ένταση. Ένιωσε τα πόδια του να παραλύουν από τον τρόμο και τους χτύπους της καρδιάς του να σταματούν.

«Θεέ μου! Τι συμβαίνει, Θεούλη μου; Τι έπαθε η μάνα και άξαφνα φωνάζει μέσα στη νύχτα;» μονολόγησε ενώνοντας δυνατά τα ακροδάχτυλα των μικροκαμωμένων χεριών του σε στάση προσευχής.

Η φωνή της μητέρας του έσκισε και πάλι τη γαλήνια ατμόσφαιρα του σπιτιού. Ο Θωμάς, σαν υπνωτισμένος, σηκώθηκε αργά από το κρεβάτι. Κρατώντας ακόμη σφιχτά στο στέρνο του την κουβέρτα, η οποία σερονόταν στο σκουρόχρωμο ξύλινο πάτωμα, άνοιξε την πόρτα τουωματίου. Διέσχισε τον στενό διά-

δρομο και κατέβηκε δειλά τα πρώτα σκαλοπάτια, στρέφοντας το φοβισμένο βλέμμα του στον κάτω όροφο.

Τότε είδε τη λάμψη της καλογουαλισμένης λεπίδας να αστράφτει κάτω από το τετράφωτο φωτιστικό του σαλονιού. Με το πρόσωπό του να ξεπροβάλλει ελάχιστα ανάμεσα από τα σκαλιστά κάγκελα της σκάλας, διέκρινε το χέρι που είχε σφίξει σαν μέγγενη τους λεπτούς καρπούς της μητέρας του. Είδε την απελπισία και τον πανικό να διαγράφονται στο πρόσωπό της. Είδε το μαχαίρι να σηκώνεται ψηλά και να κατεβαίνει με ορμή στο στήθος της. Είδε το κοκκινόμαυρο υγρό να τρέχει και να γεμίζει το κατάλευκο νυχτικό της.

Με βήματα κοφτά, μουδιασμένα, και με τα πόδια του να τρέμουν σαν να τον είχε διαπεράσει ηλεκτρικό ρεύμα, επέστρεψε αθόρυβα στο κρύο κρεβάτι του και κουλουριάστηκε κάτω από την καφετιά πικεδένια κουβέρτα. Βουβοί λυγμοί ανέβαιναν στο στήθος του και τα δάκρυα έτρεχαν στα μάτια του ασυγκράτητα. Έξω, το βαρύ πέπλο της νύχτας συνέχιζε να καλύπτει το βουκολικό τοπίο. Η πρώτη χειμωνιάτικη μέρα αργούσε ακόμη να έρθει.

Ένα κακό όνειρο... Αυτό ήταν... Πάει τώρα... Όλα έφυγαν... Κοιμήσου, ανόητε! έλεγε κάθε τόσο στον εαυτό του. Η σκηνή που είχε διαδραματιστεί πριν από μερικά λεπτά μπροστά στα τρομαγμένα μάτια του θα μπορούσε να ήταν απλώς ένα όνειρο, ένας εφιάλτης και τίποτα παραπάνω. Σε λίγο θα ξυπνούσε και όλα θα ήταν όπως πριν. Η μητέρα θα τον σήκωνε για το σχολείο. Ο πατέρας θα έτρωγε πρωινό και, προτού φύγει για τα αμπελοχώραφά του, θα τους έδινε όπως πάντα από ένα γλυκό φιλί. Μια συνηθισμένη μέρα θα έκανε τα πρώτα δειλά βήματά της και ο εφιάλτης που είχε ζήσει τη νύχτα θα ξεχνιόταν για πάντα.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Σεπτέμβριος, 2003

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Η Συμβολαιογράφος μόλις είχε τελειώσει με την ανάγνωση της διαθήκης, ανακοινώνοντας στον Τόμας Λεοντίδη το ονοματεπώνυμο του ανθρώπου που του άφηνε ολόκληρη την περιουσία του. Έντονη έκπληξη σχηματίστηκε στο καλοδιατηρημένο πρόσωπό του. Η αιφνίδια εκείνη κληρονομιά, αυτή που τόσο αναπάντεχα του είχε χτυπήσει την πόρτα, αποτελούσε σίγουρα ένα μυστήριο, όμως αυτό που μόλις είχε ακούσει ούτε που θα μπορούσε να το βάλει ποτέ στο μυαλό του.

«Μα είστε βέβαιη; Με αυτόν τον άνθρωπο έχουμε πράγματι το ίδιο επίθετο, όμως... Δεν μπορεί...» έκανε με έκδηλη ανησυχία.

Η Συμβολαιογράφος κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. «Είμαι απολύτως σίγουρη», τον διαβεβαίωσε. «Έχω οριστεί εκτελέστρια της διαθήκης αυτής της κληρονομιάς και έχω λάβει σαφέστατη εντολή να διευθετήσω την τελευταία βούληση του συγκεκριμένου ανθρώπου, η οποία ήταν αυτή ακριβώς που μόλις σας διάβασα. Το κτήμα Οναγκρέ, εάν φυσικά αποδεχτείτε την κληρονομιά, θα περάσει στο όνομά σας».

«Μάλιστα...» μουρμούρισε ο Τόμας ανασηκώνοντας τα φρύδια. «Και θα μπορούσα, παρακαλώ, να ρίξω τουλάχιστον μια ματιά σε αυτό το “κτήμα”;» ρώτησε με μια σαφή δόση ειρωνείας, αφού είχε πλέον ξεπεράσει κάπως τον αρχικό αιφνιδιασμό του.

Ένα αμυδρό διαφορούμενο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του.

Η συμβολαιογράφος δεν ανταποκρίθηκε στο μειδιάμά του. Αντίθετα, τον κοίταξε σοβαρά, παρατεταμένα, σαν να είχε για κάποιο λόγο παρεξηγηθεί από την τελευταία του στάση. Ήταν μια κομψή γυναίκα γύρω στα σαράντα, ντυμένη με ένα στενό, αλλά όχι προκλητικό, κυπαρισσί φόρεμα. Τα μαλλιά της, πιασμένα σε έναν περίτεχνο κότσο, τόνιζαν τα μεγάλα βαθυγάλαζα μάτια της, τα οποία έλαμπαν στο φθινοπωρινό φως. Οι ασυγκράτητες ακτίνες του ήλιου έμπαιναν από τα παράθυρα και έλουζαν όχι μόνο την ίδια, μα και ολόκληρο τον χώρο· το σκουρόχρωμο γραφείο, τα κορνιζαρισμένα πτυχία που δέσποζαν ακριβώς από πίσω της, τους πίνακες στον απέναντι τοίχο, οι οποίοι τραβούσαν την προσοχή με τα χρώματά τους, τα κομψά σκαλιστά έπιπλα, το βάζο με τα λουλούδια, το καλάθι με τα άνθη από μυρτιά και λεβάντα που σκόρπιζαν το άρωμά τους την ατμόσφαιρα.

Ο Τόμας, περνώντας την πόρτα εκείνου του γραφείου, είχε μείνει πραγματικά έκπληκτος και εντυπωσιασμένος από το πρώτο κιόλας λεπτό. Αυτό που περίμενε να αντικρίσει δεν ήταν τίποτα περισσότερο από κάποιο κλειστοφοβικό και ανήλιαγο συμβολαιογραφείο – σύμφωνα με τα αγγλικά πρότυπα που είχε κατά νου. Και φυσικά κάποια άχαρη, κακοντυμένη κυρία να του μιλάει τυπικά πίσω από το κακόγουστο και ξέχειλο από χαρτιά και φακέλους γραφείο της, δίχως τον παραμικρό χρωματισμό στη φωνή της. Αντίθετα, τα πάντα εκεί μέσα έδειχναν να βρίσκονται σε μια τέλεια αρμονία, όπου η κομψότητα και η φινέτσα δεν έλειπαν ούτε από την τελευταία λεπτομέρεια.

Η συμβολαιογράφος έσπασε επιτέλους τη σιωπή που είχε κάνει τον Τόμας να νιώθει σχεδόν αμήχανα. «Φυσικά και θα μπορούσατε να το δείτε», είπε και σηκώθηκε από τη θέση της. Με κινήσεις ανάλαφρες και γεμάτες χάρη πλησίασε στην ντουλάπα που βρισκόταν λίγο πιο πέρα και, αφού άνοιξε κάποιο από τα συρτάρια της, έβγαλε από μέσα έναν μικρό φάκελο.

Το βλέμμα του Τόμας, στα λιγοστά εκείνα δευτερόλεπτα, ήταν

αδύνατο να συγκρατηθεί και να μην πέσει αυθόρμητα στο καλλίγραμμο σώμα της γυναίκας, το οποίο διαγραφόταν κάτω από το εφαρμοστό φόρεμά της. Υπό άλλες συνθήκες, θα είχε σίγουρα συμπεριφερθεί διαφορετικά σε εκείνο το θεσπέσιο πλάσμα της φύσης που του είχε κινήσει το ενδιαφέρον για πολλούς λόγους. Θα της είχε ήδη κάνει κάποιο κομπλιμέντο, θα είχε βολιδοσκοπήσει τις προθέσεις της και θα ήταν έτοιμος να της ζητήσει να δειπνήσουν το ίδιο κιόλας βράδυ.

Αν και είχε πατήσει ήδη τα σαράντα, δεν άφηνε ευκαιρία να πάει ποτέ χαμένη. Κάθε όμορφη και κομψή γυναίκα γινόταν αυτόματα στόχος. Έπρεπε να την κυνηγήσει και στο τέλος να την κατακτήσει. Ήταν φανατικός εργένης, κάτι για το οποίο καμάρωνε φυσικά, και δεν είχε σκοπό να αλλάξει ποτέ και για τίποτα. Τη στιγμή εκείνη όμως βρισκόταν μίλια μακριά από την Αγγλία, σε ένα ξεχασμένο χωριό της νότιας Γαλλίας, εκτός σπιτιού και δουλειάς.

Η μία εβδομάδα που θα έπρεπε να μείνει μακριά από το αγαπημένο του Σίτι τού φαινόταν αιώνας. Αδημονούσε να επιστρέψει στα γραφεία της εταιρείας από το πρώτο κιόλας λεπτό που είχε πατήσει το πόδι του στο αεροδρόμιο του Μοντελιέ.

Βέβαια, η αλήθεια ήταν πως εκείνη η απροσδόκητη κληρονομιά δεν αποτελούσε και τον μοναδικό λόγο για τον οποίο είχε αναγκαστεί να αφήσει το Λονδίνο και το γραφείο του. Την αληθινή αιτία, όμως, δεν ήθελε ούτε να τη σκέφτεται.

Ο Τόμας Λεοντίδης είχε αφιερώσει χρόνια ολόκληρα από τη ζωή του ώστε να αναρριχηθεί στην ιεραρχία, ανεβαίνοντας αργά και σταθερά ένα ένα τα σκαλοπάτια ώσπου να φτάσει στη σημερινή του θέση, από την οποία απολάμβανε πλέον τους καρπούς της επιτυχίας του. Όσο διακαώς κι αν επιθυμούσε όμως να αφήσει πίσω του τη διαδρομή που είχε ακολουθήσει, όσο κι αν προσπαθούσε να παραδώσει στην ευεργετική λήθη τον κόπο και

τον ατέλειωτο ιδρώτα που είχε χύσει από τα δεκατρία του χρόνια, η μνήμη του δεν του το επέτρεπε. Ήταν πάντα εκεί, παρούσα, να του θυμίζει τη μέρα που αποφάσισε να πάρει τη ζωή στα χέρια του και να μπαρκάρει από το λιμάνι της Πάτρας με ένα φορητό πλοίο που μετέφερε πορτοκάλια. Το πλοίο θα έπιανε λιμάνι τους επόμενους μήνες στο Όρχους της Δανίας και μετά ένας Θεός ήξερε πού θα τον έβγαζε η μοίρα. Η μετέπειτα πορεία τού ήταν ακόμη άγνωστη, αλλά ο Τόμας ούτε που νοιαζόταν γι' αυτό. Έτσι κι αλλιώς, ήταν αποφασισμένος να μην επιστρέψει ποτέ ξανά στην πατρίδα του και να ρίξει μαύρη πέτρα στην έως τότε ζωή του. Θα ταξίδευε από το ένα σημείο της Γης στο άλλο, θα έκανε υπομονή, θα συνέλεγε εμπειρίες, θα έβαζε στην άκρη χρήματα και κάποια στιγμή θα έκανε το επόμενο βήμα, το οποίο βέβαια τότε δε φανταζόταν καν τι θα μπορούσε να είναι.

Βέβαια, ο ανοιχτός χαρακτήρας του τον βοήθησε αμέσως. Δεν άργησε στιγμή να πιάσει φίλιες όχι μόνο με τους υπόλοιπους μούτσους, μα και με λουστρόμους. Ιδιαίτερα η συναναστροφή με κατώτερους μηχανικούς και καπετάνιους τού έδινε την ευκαιρία να εμπλουτίζει τις γνώσεις του πάνω σε πιο εξειδικευμένα ναυτικά θέματα. Ήξερε πολύ καλά ότι βρισκόταν στο τελευταίο σκαλοπάτι και πως ο δρόμος ήταν μακρύς.

Οι μέρες στη θάλασσα κυλούσαν γοργά, με τον Τόμας να κρατάει σημειώσεις για το καθετί που υπέπιπτε στην αντίληψή του. Κάτι μέσα του του έλεγε ότι όλες εκείνες οι πληροφορίες, όλες οι γνώσεις που θα κατάφερνε να συγκεντρώσει, κάποια στιγμή θα μπορούσαν να του φανούν εξαιρετικά χρήσιμες. Έμαθε σχεδόν τα πάντα για τα πλοία: τα διάφορων ειδών φορτία που μετέφεραν, τον τρόπο με τον οποίο έπρεπε να φορτωθεί και να ξεφορτωθεί κάθε σκαρί, τις ιδιαιτερότητές τους, τις κατασκευαστικές παραξενιές τους, αλλά και τις διάφορες ταχύτητες που έπιαναν, ανάλογα πάντα με το μέγεθος των μηχανών τους. Ενημερώθηκε ακόμη και για τους ειδικούς νόμους που ίσχυαν στα χωρικά ύδατα κάθε χώρας.

Σημείωνε σε έναν παγκόσμιο χάρτη, τον οποίο είχε προμηθευτεί με απέραντη χαρά από το Λίβερπουλ, κάθε λιμάνι όπου αγκυροβολούσαν, καθώς και όλα εκείνα τα δυσπρόσιτα θαλάσσια σημεία, είτε αυτά είχαν να κάνουν με πιθανές καταγίδες είτε με ενδεχόμενες πειρατειές. Μετρούσε τις αποστάσεις και τους χρόνους. Εξοικειώθηκε με τα μηχανοστάσια, τα αμπάρια, τα καταστρώματα, τη γέφυρα. Έμαθε να συνεννοείται σε ένα σωρό γλώσσες, και οι γνωριμίες του όλο και πλήθαιναν, όλο και αποκτούσαν περισσότερο κύρος, αφού είχε καταφέρει να μιλήσει ακόμη και με κάποιους πλοιοκτήτες.

Οι γνώσεις του, ωστόσο, σχετικά με τη σύναψη των επικερδών συμφωνιών που λάμβαναν χώρα μεταξύ των πλοιοκτητών και των εκάστοτε επιχειρηματιών που επιθυμούσαν να μεταφέρουν τα φορτία τους παρέμεναν εντελώς περιορισμένες. Γνώριζε ότι στο παζάρι εκείνο παίζονταν υπέρογκα πουά, αλλά μπορούσαν οι ίδιοι να κανονίζουν όλες αυτές τις λεπτομέρειες με τέτοια χειρουργική ακρίβεια; *Πώς γίνεται κάποιο πλοίο που ταξιδεύει από το Μακάο της Κίνας μέχρι το Βανκούβερ του Καναδά, με το που ξεφορτώνει τόνους μεταξιού, μέσα στις επόμενες κιόλας μέρες να γεμίζει με κατεψυγμένους σολομούς για να τους μεταφέρει από εκεί στη Βαλένθια της Ισπανίας; Ποιος τα κανονίζει όλα αυτά; Ποιοι βρίσκονται πίσω από όλες αυτές τις συμφωνίες; Οι επίμονες αυτές σκέψεις τριβέλιζαν συνεχώς το μυαλό του ζητώντας απεγνωσμένα απαντήσεις.*

Όσπου μια αυγουστιάτικη μέρα του 1985 άκουσε για πρώτη φορά στη ζωή του τη λέξη «ναυλομεσίτης». Τη μέρα εκείνη βρισκόταν στη γέφυρα, τον χώρο διακυβέρνησης του πλοίου. Καθάριζε επιμελώς τα πλείστα ναυτιλιακά όργανα που υπήρχαν εκεί, αφήνοντας κάθε τόσο το βλέμμα του να πλανιέται έξω από τα μεγάλα παράθυρα στο απέραντο γαλάζιο της θάλασσας, όσο αυτή ήταν ακόμα ήρεμη, καθώς είχαν πληροφορηθεί πως τις επόμενες ώρες αναμενόταν άστατος καιρός στην περιοχή.

Ο καπετάνιος έστεκε λίγο πιο πέρα μελετώντας έναν χάρτη.

Το πρόσωπό του ήταν προβληματισμένο και το χέρι του περνούσε κάθε τόσο νευρικά πάνω από τα πυκνά γκριζα γένια του. Ξαφνικά γύρισε προς τον Τόμας και, με ύφος που δήλωνε έντονη δυσαρέσκεια, άρχισε να του μιλάει για το υπερβολικό φορτίο του πλοίου.

«Θα μπορούσα να δεχτώ το φόρτωμα, εάν είχαμε καμιά εβδομάδα επιπλέον περιθώριο να πιάσουμε Αμβούργο. Αυτοί οι ναυλομεσίτες όμως έχουν τρελαθεί τελείως. Μας έχουν βάλει τα δυο πόδια σε ένα παπούτσι, μας κάνουν κουμάντο κανονικά! Με το φορτίο να φτάνει ως τα μπούνια και τις μηχανές να δουλεύουν νύχτα μέρα στο τέρμα για να προλάβουμε τις ημερομηνίες, παίζουμε ξεδιάντροπα με τις αντοχές του πλοίου, δεν το καταλαβαίνουν; Και δεν είναι δα και κανένα νεότευκτο σκαρί, σε δυο χρόνια τριανταρίζει το έρμολο!» είχε πει και τα ρυτιδιασμένα από τον χρόνο και τη θαλασσινή αλμύρα μάτια του κοίταζαν στο βάθος του πορφυρογάλαζου ορίζοντα εμφανώς προβληματισμένα.

Έπειτα από εκείνη τη συζήτηση, που έμοιαζε περισσότερο με διαμαρτυρία, οι ερωτήσεις του Τόμας είχαν πλέον μόνιμο στόχο εκείνους τους ανελέητους ναυλομεσίτες. *Ποιοι ήταν αυτοί οι τύποι που έκαναν κουμάντο και δεν υπολόγιζαν ούτε πλοιοκτήτες, ούτε επιχειρηματίες, ούτε τους ίδιους τους καπετάνιους; συλλογιζόταν καθημερινά.*

«Είναι αυτοί που κλείνουν τις συμφωνίες, φιλαράκο», ήρθε η απάντηση από κάποιον Ισπανό μηχανικό τον οποίο είχε γνωρίσει στα τελευταία του ταξίδια. «Αυτοί καθορίζουν το φορτίο, τις ημερομηνίες παραλαβής και παράδοσης, τις πληρωμές, τα πάντα! Αυτά τα ξέρω γιατί πριν από χρόνια είχα την ατυχία να γνωρίσω κάποιον από δαύτους. Το πλοίο με το οποίο είχα μπαρκάρει τότε είχε πάθει μια πολύ μεγάλη αβαρία και, παρόλο που δουλεύαμε σαν τα σκυλιά στο μηχανοστάσιο, μέρα νύχτα, δεν μπορούσαμε να επιδιορθώσουμε τη βλάβη. Ήμαστε κολλημένοι στο λιμάνι του Άμστερνταμ για περίπου δύο εβδομάδες. Μια από εκείνες τις μέρες επισκέφτηκε το πλοίο και αυτός ο λεγόμενος “ναυλο-

μεσίτης”. Ντυμένος και στολισμένος στην τριχά, ήρθε, μας έβρισε για κανένα μισάωρο, και σηκώθηκε και έφυγε».

«Καλά, και πώς γίνεσαι ναυλομεσίτης;» είχε την αφέλεια να ρωτήσει πάνω στον ενθουσιασμό του ο Τόμας.

Ο μηχανικός ξέσπασε σε δυνατά γέλια, ολόκληρο το σώμα του τραντάχτηκε. «Χρόνια είχα να γελάσω έτσι, μικρέ! Αν ήξερα, λες να καθόμουν ακόμη εδώ να με τρώνε οι μουτζούρες και οι κάπνες; Αυτοί οι τύποι είναι παντογνώστες, ξέρουν τα πάντα!» έκανε και χώθηκε πίσω στο μηχανοστάσιό του.

«Παντογνώστες...» μουρμούρισε εκείνος. Αν έως τότε συγκέντρωνε απλώς πληροφορίες, τώρα θα έπρεπε να γίνει ένα ακόρεστο σφουγγάρι που θα ρουφούσε με μανία το καθετί. Η απόκτηση γνώσης θα αποτελούσε την πυξίδα που θα οδηγούσε τα βήματά του. Από την ημέρα εκείνη δε θα επέτρεπε να του ξεφύγει το παραμικρό!

Δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια χρειάστηκε να περάσει στη θάλασσα, να ανεμοδαρθεί στα καταστρώματα, να μαυρίσει στα μηχανοστάσια, να τυραννήσει τη μέση και τα χέρια του στα αμπάρια. Δεν άφηγε λιμάνι δίχως να κάνει τις απαιτούμενες γνωριμίες, δεν υπήρχε καπετάνιος και αρχιμηχανικός που να μην τον συμπαθήσει και να τον εμπιστευτεί. Όλες οι πλοιοκτικές εταιρείες είχαν ταξινομηθεί ανά χώρα, και φυσικά τα στοιχεία επικοινωνίας –ονόματα και τηλέφωνα– δεν έλειπαν από τη λίστα του. Μέσα σε εκείνα τα δεκαπέντε χρόνια έστησε ένα δίκτυο γνωριμιών σε ολόκληρο τον κόσμο, σε κάθε μεριά της Γης όπου είχε ταξιδέψει. Ανάμεσα στις γλώσσες που μάθαινε, φρόντισε να δώσει ιδιαίτερη έμφαση στην αγγλική, αφού είχε εξαπλωθεί αισθητά και είχε μετατραπεί σε παγκόσμια γλώσσα επικοινωνίας.

Ταυτόχρονα κοίταζε να βάζει στην άκρη όσα χρήματα του περίσσευαν, κάνοντας μια συνετή ζωή.

«Έλα, μωρέ καημένε, πάμε μια βόλτα στη μαγευτική νύχτα της Σανγκάης!» του έλεγαν κάθε τόσο οι συνάδελφοί του. «Ο

ναυτικός γι' αυτά μονάχα ζει! Αυτή είναι η ζωή του! Ό,τι ζήσουμε σήμερα, το αύριο δεν υπάρχει για μας!»

Μα ο Τόμας απλώς χαμογελούσε και τους κοιτούσε με συμπάθεια.

«Πηγαίνετε εσείς, αδέρφια, και γλεντήστε λιγάκι και για μένα...» απαντούσε και το βλέμμα του επέστρεφε σε εκείνο το σκουρόχρωμο τετράδιο που κουβαλούσε πάντοτε πάνω του, σαν φυλαχτό. Εκεί μέσα ήταν καταγεγραμμένα λεπτομερώς όλα τα μυστικά του. Δεν το παρατούσε ποτέ, ακόμη και την ώρα της δουλειάς το έχωνε ανάμεσα στα ρούχα του, το έδενε γύρω από το σώμα του, μην τύχει και πέσει σε χέρια ξένα. Το δεριμάτινο εξώφυλλο εκείνου του τετραδίου είχε ποτιστεί με τον ιδρώτα του, ενώ τα κιτρινωμένα χοντρά φύλλα του μύριζαν θάλασσα και αλιμύρα.

Ήταν μια μέρα στις αρχές του Γενάρη, όταν ο Τόμας πήρε την απόφασή του. Το πλοίο με το οποίο ταξίδευε για τέσσερις συνεχόμενους μήνες είχε αγκυροβολήσει στο λιμάνι του Λίβερπουλ. Εκεί, χαριτολογώντας, ανακοίνωσε στο υπόλοιπο πλήρωμα ότι οι θαλάσσιες περιπέτειές του έλαβαν τέλος.

«Τι δηλαδή, τα παρατάς;» τον ρώτησαν όλοι γεμάτοι περιέργεια.

Ο Τόμας κούνησε το κεφάλι του. «Μια νέα ζωή αρχίζει από σήμερα για μένα», τους είπε απλά.

«Μα πόσο είσαι; Ούτε τα τριάντα δεν έχεις πατήσει και βγαίνεις στη στεριά;» συνέχισαν να του λένε εκείνοι απορημένοι.

Όμως ο Τόμας κουνούσε ήδη το μαντίλι του προς τη θάλασσα. Είχε τελειώσει πια μαζί της. Ήταν έτοιμος και σίγουρος για τον εαυτό του. Γνώριζε πως η ώρα για την οποία περιέμενε όλα αυτά τα χρόνια είχε επιτέλους φτάσει. Το ένιωθε εκείνο το πρωινό του Γενάρη. Ήταν στον αέρα του λιμανιού, στο ψιλόβροχο που έπεφτε ασταμάτητα από τον μουντό βρετανικό ουρανό. Μάζεψε τα λιγοστά υπάρχοντά του σε μια βαλίτσα, φόρεσε το καλό

του κοστούμι και έκρυψε –συνήθεια των τελευταίων χρόνων– το τετράδιό του κάτω από το λευκό του πουκάμισο.

Τις επόμενες μέρες βρισκόταν στο Λονδίνο. Χρησιμοποιώντας τα άπταιστα πλέον αγγλικά του, δε δυσκολεύτηκε να βρει μια απλή δουλειά ως κατώτατος βοηθός σε μια εταιρεία ναυλομεσιτών. Ήξερε πολύ καλά πως, για ακόμη μία φορά, θα έπρεπε να ξεκινήσει από χαμηλά, κάνοντας θελήματα, ετοιμάζοντας τσάγια και καφέδες για τους φτασμένους της εταιρείας. Οι γνώσεις, και προπάντων οι γνωριμίες που είχε αποκτήσει, δεν άργησαν να του ανοίξουν τον δρόμο της αναγνώρισης και της επιτυχίας.

Μέσα σε μία τριετία απολάμβανε έναν παχύλο μισθό, είχε δικό του γραφείο, και οι προοπτικές για ακόμη μεγαλύτερα επιτεύγματα που ανοίγονταν μπροστά του ήταν πολύ μεγάλες. Τα χρόνια που ακολούθησαν τον ανέδειξαν ως έναν από τους καλύτερους ναυλομεσίτες του Σίτι. Δεν άφηνε ευκαιρία να πάει χαμένη, δεν έμενε πληροφορία που να μην εκμεταλλευτεί, δεν έπεφτε έξω σε καμία πρόγνωση.

Αγαπούσε τη ζωή του, μα πάνω απ' όλα λάτρευε τη δουλειά του. «Το να είσαι ναυλομεσίτης είναι το συνώνυμο της αέναης επαγρύπνησης. Είναι το φωτεινό νόημα της ζωής. Με λίγα λόγια, είναι το άλφα και το ωμέγα της ύπαρξής μου!» συνήθιζε να την εκθειάζει σε κάθε ευκαιρία που του δινόταν.

«Κύριε Λεοντίδη», τον επανέφερε στην πραγματικότητα η λεπτή φωνή της συμβολαιογράφου. Βρισκόταν και πάλι πίσω από το γραφείο της και είχε ανοίξει τον φάκελο που κρατούσε στα χέρια της. «Είστε καλά; Μήπως θα θέλατε λίγο νερό ή κάτι άλλο;»

Ο Τόμας σήκωσε τα χέρια του. «Όχι, όχι, είμαι μια χαρά. Μη δίνετε σημασία, απλώς αφαιρέθηκα λιγάκι...»

Η συμβολαιογράφος κατένευσε. Έβγαλε το χέρι της στον φάκελο και έβγαλε από μέσα ένα ζευγάρι χοντρά κλειδιά που θύμι-

ξαν έντονα μια ξεχασμένη από τον χρόνο εποχή. «Αυτά θα σας χρειαστούν», είπε και τα έτεινε προς τον Τόμας. «Είναι από την κεντρική πύλη και από το σπίτι», συνέχισε όταν τον είδε να τα κοιτάζει κάπως δύσπιστα.

Ο Τόμας έπιασε τον χοντρό κρίκο στον οποίο ήταν περασμένα τα κλειδιά και τα ακούμπησε στην καρέκλα, στο πλάι του, κάνοντάς τα να κροταλίσουν. «Ναι, ναι...» μουρμούρισε ξεφυσώντας, νιώθοντας στα δάχτυλά του τη σκουριά από το παλιό σίδερο.

«Και αυτός εδώ είναι ένας χάρτης που θα σας χρειαστεί», συνέχισε η συμβολαιογράφος βγάζοντας από τον ίδιο φάκελο ένα τοπογραφικό σχέδιο και ανοίγοντάς το επάνω στο γραφείο της. Το εντελώς εκσυγχρονισμένο αποτύπωμα γης με τις καθαρές επιφάνειές του, τις συντεταγμένες από υπολογιστή και τις σύγχρονες σφραγίδες ερχόταν σε πλήρη αντιδιαστολή με τα μεσαιωνικού τύπου κλειδιά. «Όπως θα παρατηρήσετε, το ακριβές σημείο όπου βρίσκεται το κτήμα Οναγκρέ είναι μαρκαρισμένο με μια μικρή κόκκινη βούλα. Να, ακριβώς εδώ», είπε και έδειξε με το δάχτυλό της, στο οποίο είχε κάνει γαλλικό μανικιούρ.

Ο Τόμας ανασηκώθηκε από τη θέση του για να κοιτάξει καλύτερα. Το μεθυστικό άρωμα της γυναίκας διέγειρε τις αισθήσεις του. «Κατάλαβα, κατάλαβα...» είπε και πήρε στα χέρια του το τοπογραφικό. «Ωραία λοιπόν, θα ρίξω μια ματιά και θα επιστρέψω αργότερα. Άλλωστε θα πρέπει να βρω και ένα μέρος για να περάσω τις επόμενες μέρες. Γνωρίζετε αν υπάρχει κάποιο ξενοδοχείο εδώ γύρω;»

«Υπάρχει ένα μικρό πανδοχείο στο κέντρο του χωριού, θα το βρείτε εύκολα», του απάντησε η συμβολαιογράφος και του χάρισε, έπειτα από πολλή ώρα, το πρώτο της χαμόγελο.

Ο Τόμας την ευχαρίστησε και επέστρεψε στην πλατεία, όπου είχε παρκάρει το αυτοκίνητό του. Λίγο πριν ανοίξει την πόρτα του όμως, ένα θεσπέσιο άρωμα από κάποιο διπλανό μπιστρό διέγειρε τις αισθήσεις του. Αφήνοντας για λίγο στην άκρη την αποστολή του, ακολούθησε το άρωμα, το οποίο τον οδήγησε μπροστά

σε κάποιον κύριο ντυμένο –από τα παπούτσια μέχρι το σκουφάκι μαγειρικής– στα λευκά.

«Παρακαλώ! Τι θα θέλατε να σας ετοιμάσω;» τον ρώτησε εκείνος.

«Οτιδήποτε είναι αυτό που μυρίζει έτσι υπέροχα!» απάντησε ο Τόμας.

Ο μαγαζάτορας χαμογέλασε. «Αμέσως!» είπε και γύρισε προς την αλεστική μηχανή του καφέ, μέσα στην οποία αναπαύονταν οι φρέσκοι κόκκοι καφέ.

Σε λιγότερο από δύο λεπτά ένας θεσπέσιος εσπρέσο άχνιζε στα χέρια του Τόμας. Επέστρεψε στο αυτοκίνητο, κάθισε στη θέση του οδηγού, άνοιξε δίπλα του το τοπογραφικό και απολαμβάνοντας τον καφέ του εντόπισε το σημείο στο οποίο απεικονιζόταν η επικείμενη ιδιοκτησία του. Έπειτα, με ένα χαμόγελο ικανοποίησης στα χείλη, πήρε να ακολουθεί τον δρόμο προς το κτήμα.

Τα πρώτα λεπτά οδήγησης αποδείχτηκαν μια ευχάριστη εμπειρία, παρά το γεγονός ότι υποχρεούνταν να οδηγεί από την αντίθετη κατεύθυνση, δηλαδή στα δεξιά. Οι ρυμοτομημένοι δρόμοι του χωριού ήταν φαρδιοί και τετραγωνισμένοι, μα κυρίως διέθεταν μικρές μπλε πινακίδες. Οι αναγραφόμενες οδοί τού έδειχναν αμέσως τη διαδρομή που έπρεπε να ακολουθήσει.

Ωστόσο, μερικά χιλιόμετρα έξω από το χωριό, το μέχρι προ ολίγου σύγχρονο οδικό δίκτυο μεταβλήθηκε εντελώς, δίνοντας τη θέση του σε ένα απαρχαιωμένο. Οι ασφαλτοστρωμένοι δρόμοι εξαφανίστηκαν ως διά μαγείας και τα χωμάτινα δρομάκια κυριαρχούσαν πλέον στο σκηνικό. Οι απέραντες εκτάσεις χωραφιών και τα πανύψηλα δέντρα, τα οποία έρχονταν σε πλήρη αντίθεση με τα μεσαιωνικά κτίρια που έβλεπε έως τότε, δέσποζαν δεξιά και αριστερά του δρόμου. Ο Τόμας έπρεπε, σχεδόν κάθε δύο λεπτά, να σταματάει το αυτοκίνητο και να προσπαθεί να προσανατολιστεί, βασιζόμενος μονάχα στις γωνίες και στα σχήματα των δρόμων.

Η σκόνη εισχωρούσε ανελέητα από τα παράθυρα του αυτοκι-

νήτου σαν ανεπιθύμητος επισκέπτης· είχε επικαθίσει επάνω στο ταμπλό, στο κομψό μαύρο σακάκι του, στα καλογουαλισμένα παπούτσια του, στον καφέ του. Δυο αυλάκια ιδρώτα είχαν ήδη αρχίσει να κυλούν από τους ελαφρώς γκριζαρισμένους κροτάφους του, κάνοντάς τον να δυσανασχετεί ακόμη περισσότερο με την κατάσταση στην οποία είχε περιέλθει. Αν και αρχές φθινοπώρου, ο μεσημεριανός ήλιος έκαιγε αισθητά, και το ερκοντίσιον του ενοικιαζόμενου αυτοκινήτου ήταν χαλασμένο.

Σε μια από τις στάσεις του, τελείως καταπτοημένος και αισθητά εκνευρισμένος πλέον, βγήκε από το αυτοκίνητο και έβγαλε το σακάκι του. Το λευκό πουκάμισό του έσταξε από τον ιδρώτα και είχε τσαλακωθεί σε τέτοιο βαθμό, λες και το είχε φορέσει κατευθείαν από το πλυντήριο.

«Τέλεια...» μουρμούρισε ξύνοντας νευρικά το κεφάλι του που είχε αρχίσει να τον φαγουρίζει από τη σκόνη εδώ και ώρα. Όπου και αν στεκόταν, όπου και αν κοιτούσε, το τοπίο φάνταζε ακριβώς ίδιο στα μάτια του. Ατελείωτες εκτάσεις από αμπελώνες κυριαρχούσαν στις απέραντες πεδιάδες και στους μικρούς λόφους. Με μια απότομη κίνηση μπήκε και πάλι στο αυτοκίνητο, αποφασισμένος να εντοπίσει εν τέλει εκείνο το ξεχασμένο κτήμα.

Ωστόσο, χρειάστηκαν αρκετές άκαρπες προσπάθειες μέχρι να ξεκολλήσει από τον οδικό λαβύρινθο όπου είχε μπλεχτεί και να πλησιάσει προς τον στόχο του. Ύστερα από ατελείωτες ώρες περιπλάνησης στα δαιδαλώδη προβηγκιανά τοπία, είχε επιτέλους καταφέρει να εντοπίσει ένα μικρό δάσος, όμοιο με εκείνο του τοπογραφικού σχεδίου, το οποίο αποτελούσε ένδειξη ότι το κτήμα βρισκόταν κοντά. Ακολουθώντας τον δρόμο, βρέθηκε να διασχίζει ουσιαστικά το άλσος, τα δέντρα του οποίου είχαν καλύψει κάθε σημείο του ουρανού από πάνω του, προσφέροντας μια απίστευτη σκιά και ένα μαγευτικό τοπίο.

Ξαφνικά, κάπου στο βάθος δεξιά, το εντόπισε. Σταμάτησε, έκανε για λίγο όπισθεν και, αφού έστριψε το τιμόνι προς τη σωστή πορεία, συνέχισε. Λίγα λεπτά αργότερα, βρισκόταν έξω από

την πύλη του κτήματος. Με ένα μικρό χαμόγελο ικανοποίησης στα χείλη, κατέβηκε από το αυτοκίνητο και κοίταξε τη μεγάλη σιδερόφρακτη πύλη. «Αρκεί να θυμηθώ και πώς να γυρίσω πίσω...» μουρμούρισε και σήκωσε τα φρούδια του.

Έβγαλε τα κλειδιά που του είχε δώσει η συμβολαιογράφος και εφάρμοσε το μεγαλύτερο από αυτά στην κλειδαρότρυπα της καγκελόπορτας. Γύρισε το κλειδί δύο φορές με δυσκολία, καθώς η σκουριά και η σκόνη είχαν σχεδόν στομώσει τη γλώσσα της πόρτας. Έπειτα, επιστρατεύοντας όλη του τη δύναμη, κατάφερε να μετακινήσει την τεράστια αυλόπορτα ίσα που να χωράει το αυτοκίνητο. Ο δρόμος μέχρι το οίκημα φαινόταν αρκετά μακρύς για να τον διασχίσει με τα πόδια.

Επιστρέφοντας όμως στο αυτοκίνητο είχε την ατυχία να νιώσει κάτω από το παπούτσι του κάτι μαλακό, που παραλίγο να τον ρίξει στο έδαφος. Αν και έχασε την ισορροπία του, κατάφερε να πιαστεί, μόλις την τελευταία στιγμή, από την πόρτα του αυτοκινήτου και να γλιτώσει την πτώση. Αφού πήρε μια βαθιά ανάσα ανακούφισης, σήκωσε το πόδι του ώστε να ελέγξει τι ήταν εκείνο που του είχε κόψει τελείως τη χολή.

Η μυρωδιά τον χτύπησε ταυτόχρονα με την εικόνα του παπουτσιού του, το οποίο είχε κυριολεκτικά βουτήξει μέσα σε μια τεράστια βουνιά αγελάδας. «Μα τι έχω πάθει, τυφλώθηκα τελείως!» φώναξε εκνευρισμένος και βάλθηκε να σέρνει το παπούτσι του πάνω στα χόρτα για να το καθαρίσει. Η κατάσταση του, βέβαια, δε βελτιώθηκε ιδιαίτερα, αλλά έτσι κουρασμένος και απαυδισμένος όπως ήταν, δεν μπορούσε να καθυστερήσει άλλο. Όσο πιο γρήγορα τελείωνε με αυτή την ιστορία τόσο το καλύτερο θα ήταν για εκείνον. Επέστρεψε αμέσως στο αυτοκίνητο και ακολούθησε τον ιδιωτικό δρόμο με κατεύθυνση προς το κτίριο.

Καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής, τα αιωνόβια πλατάνια συνέχιζαν να ρίχνουν τον ίσκιο τους και να επιτρέπουν μόνο σε

ελάχιστες ακτίνες ηλιακού φωτός να περνούν ανάμεσά τους. Ο δρόμος ήταν γεμάτος από κίτρινα φύλλα. Καθώς το αυτοκίνητο περνούσε από πάνω τους, στροβιλίζονταν βιαστικά, αιωρούνταν για λίγο στον αέρα και έπειτα αναπαύονταν ξανά πίσω στο χώμα.

Στο βάθος, εκεί όπου σχηματιζόταν ένας μικρός λοφίσκος, διέκρινε επιτέλους το σπίτι. Ήταν ένα παλιό κτίσμα του περασμένου αιώνα, φτιαγμένο, ως επί το πλείστον, από πέτρα και σίδερο. Τα αετώματα και οι καμάρες των παραθύρων του ακτινοβολούσαν μια αλλοτινή μεγαλοπρέπεια και ένα ξεχωριστό ύφος, ωστόσο, τα χρόνια που είχαν περάσει από πάνω του έκαναν αισθητά την παρουσία τους. Δεν ήταν λίγα τα σημεία όπου πέτρινες μάζες είχαν φύγει από τη θέση τους, αφήνοντας πίσω τους κενά που κάλυπταν ιστοί από αράχνες. Τα ξύλινα παραθυρόφυλλά του ήταν σχεδόν διαλυμένα, και όπου υπήρχε σίδερο ήταν πια πολύ σκουριασμένο. Ο Τόμας έσβησε τη μηχανή, κατέβηκε από τη θέση του οδηγού και ξεφύσησε.

«Γι' αυτό εδώ το πράγμα έφαγα την ταλαιπωρία της ζωής μου;» μονολόγησε, αντικρίζοντας πλέον από κοντά το εγκαταλειμμένο κτίριο. Με την απογοήτευση εμφανέστατη στο πρόσωπό του, αποφάσισε να περιπλανηθεί για λίγο στην αυλή προτού δοκιμάσει να εξερευνήσει στο εσωτερικό του.

Ακολουθώντας έναν πέτρινο διάδρομο, πνιγμένο στα χόρτα και τα αγριολούλουδα, βρέθηκε να κατεβαίνει μια επίσης πετρόκτιστη σκάλα, η οποία οδηγούσε σε ένα χαμηλότερο σημείο της αυλής. Η φύση, στο ξεχασμένο εκείνο μέρος, έμοιαζε να έχει αφεθεί ελεύθερη ώστε να μεγαλορρηγίσει όπως μονάχα αυτή ήξερε, θαρρείς και οι νεράιδες του φθινοπώρου είχαν πιάσει τα πινέλα τους και είχαν ζωγραφίσει με τα πιο ζεστά χρώματά τους καθετί που υπήρχε διαθέσιμο. Χρυσάνθεμα και κυκλάμινα ξεπετάγονταν από κάθε γωνιά και έλαμπαν κάτω από τον χρυσαφένιο ήλιο. Πανύψηλα και αιωνόβια δέντρα έστεκαν καμαρωτά σαν άγρυπνοι φρουροί. Αναρριχώμενοι κισσοί είχαν κεντήσει κάθε προσφερόμενη επιφάνεια με τα καταπράσινα και σαρκώ-

δη φύλλα τους. Μερικές ξεχασμένες αγριοτριανταφυλλίες και κάποια κατάλευκα γιασεμιά πλημμύριζαν την ατμόσφαιρα με το μεθυστικό άρωμά τους. Μια κατάμεστη από ανθισμένα νούφαρα λιμονούλα ξεπρόβαλε στα ανατολικά. Ροδιές, στολισμένες σαν κοκέτες, έστεκαν λίγο πιο πέρα με τα κλαδιά τους κατάφορτα από καρπούς.

Ο Τόμας έμεινε για μερικά λεπτά ασάλευτος, κοιτάζοντας το τοπίο που ξετυλιγόταν μπροστά του μαγεμένος. Ξαφνικά, ανοιγόκλεισε έντονα τα μάτια του, αν και δεν ήταν το φως του ήλιου αυτό που τον είχε ενοχλήσει. Μια εικόνα από το παρελθόν είχε αναδυθεί μέσα από τα πιο σκοτεινά σημεία της μνήμης του, μια εικόνα από την εποχή που ήταν ακόμη παιδί. Τίναξε το κεφάλι του σαν να ήθελε να ξεορκίσει και να διώξει μακριά εκείνη τη σκέψη.

Τι ήταν αυτό που του συνέβαινε; Πώς είχε καταφέρει η συγκεκριμένη ανάμνηση να βρει διέξοδο από το μακρινό του παρελθόν και να εμφανιστεί ξανά μπροστά του; Αφού τις είχε θάψει όλες εκείνες τις αναμνήσεις, τις είχε σβήσει από μέσα του για πάντα. Χρόνια ολόκληρα είχαν χρειαστεί για να ξεχάσει, για να μην ξυπνάει τις νύχτες ιδρωμένος, αλλά στο τέλος τα είχε καταφέρει.

«Όχι, όχι...» παραμίλησε και κοντοστάθηκε σε ένα σιδερένιο τραπέζι που βρισκόταν δίπλα του. Τράβηξε αυθόρμητα μια από τις καρέκλες και κάθισε χωρίς να το πολυσκεφτεί. Πήρε μια βαθιά ανάσα και έλυσε τελείως την ήδη χαλαρωμένη γραβάτα του. Δίχως να το αντιληφθεί τότε, η ματιά του έπεσε στο βάθος, πέρα από την αυλή, εκεί όπου ξεκινούσαν οι πρώτες σειρές του αμπελώνα του κτήματος.

Με αργές κινήσεις, σαν υπνωτισμένος, σηκώθηκε και άρχισε να προχωράει προς εκείνη την κατεύθυνση. Διέσχισε το δρομάκι μέχρι το τέλος της αυλής και πάτησε το πόδι του στο στεγνό χώμα του αμπελώνα. Τα τραχιά πράσινα φύλλα των φυτών που είχαν απλωθεί προς κάθε πιθανή και απίθανη κατεύθυνση έλα-

μπαν κάτω από τον καταγάλανο ουρανό. Οι σειρές από τα κλήματα ήταν τόσο πυκνές που λίγο ακόμη και θα ακουμπούσαν η μια την άλλη. Τσαμπιά με βαθυκόκκινα σταφύλια κρέμονταν δεξιά και αριστερά, κάνοντας τις κληματόβεργες να γέρνουν λες και υποκλίνονταν σε κάθε περαστικό.

Σήκωσε απαλά το χέρι του και το πέρασε πάνω από τα ινώδη πράσινα φύλλα· ένωσε το ανεπαίσθητο χνουδί που τα περιέβαλλε. Ακούμπησε τον ξυλώδη κορμό των κληματόβεργων. Έκλεισε τα μάτια του και άφησε τις πλάνες μυρωδιές να τον παρασύρουν. Γύρω του οι μέλισσες είχαν στήσει έναν ξέφρενο χορό. Πίσω του, στα ψηλά δέντρα, μερικά ξεχασμένα από το καλοκαίρι τζιτζίκια είχαν πιάσει έναν ατελείωτο σκοπό, καθώς η ζέση του μεσημεριού τα είχε ξυπνήσει από τον βραδινό τους λήθαργο.

Η ανεπιθύμητη εικόνα που είχε εισβάλει λίγο νωρίτερα στο μυαλό του επανήλθε εντονότερη, και αυτή τη φορά αναδύθηκαν μαζί της κι άλλες πολλές, χιλιάδες εικόνες από τα παιδικά του χρόνια. Το κλήμα, το αποστραγγισμένο χώμα, ο χορός των μελισσών, το άρωμα των ώριμων σταφυλιών...

«Θεέ μου!» έκανε και έπιασε το κεφάλι του. «Μα τι έχω πάθει; Τι ανοησίες είναι αυτές τώρα!» μονολόγησε κάνοντας ένα βήμα πίσω. Τι του συνέβαινε τις τελευταίες μέρες και δεν μπορούσε να ελέγξει τον εαυτό του; Πρώτη φορά στη ζωή του ένιωθε τόσο περίεργα. Ένας χείμαρρος από ακατανόητα συναισθήματα που αδυνατούσε να συγκρατήσει πλημμύριζε τον εσωτερικό του κόσμο ξαφνικά και τον οδηγούσε στα όριά του.

Η αρχή είχε γίνει πριν από δύο μέρες. Όπως κάθε πρωί, όταν οι δείκτες του ρολογιού που βρισκόταν πλάι στο κομοδίνο του έδειξαν επτά ακριβώς, ο Τόμας σηκώθηκε από το κρεβάτι για να ετοιμάσει τον καθιερωμένο πρωινό του καφέ, να τον πει ξεφυλλίζοντας τον πρωινό Τύπο και έπειτα να φύγει για το γραφείο του. Πριν ακόμη προλάβει να σταθεί όρθιος όμως, ένωσε

μια αδυναμία σε όλο του το κορμί και ένα ανεξήγητο σφίξιμο στο στήθος. Το μυαλό του είχε γεμίσει με σκόρπιες σκέψεις, που δυσκολευόταν να τις βάλει σε μια τάξη, όπως πολύ καλά είχε μάθει να ενεργεί τα τελευταία χρόνια της ζωής του.

Με το κεφάλι του ζαλισμένο πήγε μέχρι την κουζίνα και έβγαλε από το καλά αεροστεγώς κλεισμένο βαζάκι μια μικρή ποσότητα από κόκκους καφέ. Τους τοποθέτησε στην αλεστική μηχανή και πίεσε απαλά το κουμπί για το άλεσμα. Το άρωμα του φρεσκοκομμένου καφέ δεν άργησε να διαχυθεί στον χώρο και να κάνει αμέσως τον Τόμας να αισθανθεί καλύτερα. Η ιεροτελεστία της παρασκευής του σκουρόχρωμου ροφήματος συνεχίστηκε στη μηχανή του εσπρέσο. Μέσα στα επόμενα λεπτά, ο αγνιστός καφές τον περίμενε στο φλιτζάνι για να τον απολαύσει διαβάζοντας τις εφημερίδες που μόλις είχαν καταφθάσει στο σπίτι του.

Μολαταύτα, ούτε τον καφέ του μπόρεσε να απολαύσει, ούτε τις εφημερίδες του να διαβάσει. Το κεφάλι του συνέχισε να τον σφίγγει και οι σκέψεις του επέμεναν να είναι απίστευτα μπερδεμένες. Παράτησε τις εφημερίδες, ήπια ένα διπλό ισχυρό παυσίπονο και έριξε αρκετό νερό στο πρόσωπό του. Έπειτα επέστρεψε στην κρεβατοκάμαρα και άνοιξε την πόρτα που οδηγούσε στην ντουλάπα.

Μια απαλή μουσική άρχισε να παίζει από τα ηχεία, μόλις τα –συνδεδεμένα με τον κεντρικό υπολογιστή του διαμερίσματος– φωτοκύτταρα του δωματίου αντιλήφθηκαν σχετική κίνηση στον χώρο. Ένας κρυστάλλινος φωτισμός φανέρωσε τα δεκάδες ράφια, όπου κάθε ρούχο βρισκόταν κρεμασμένο στη δική του ξεχωριστή κρεμάστρα. Ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά, επέλεξε ένα μπλε σκούρο κοστούμι Burberry, μια καφέ γραβάτα Marc Jacobs και ένα ζευγάρι Alexander McQueen ασορτί δερμάτινα παπούτσια. Μέσα σε πέντε λεπτά ήταν έτοιμος και κοιταζόταν στον ολόσωμο καθρέφτη, ικανοποιημένος με την εμφάνισή του. Όμως, ακόμη και τότε, κάτι δυσοίωνο συνέχιζε να του τριβελίζει το μυαλό ασταμάτητα.

Το πρωτόγνωρο εκείνο συναίσθημα δεν εξασθένησε ούτε και όταν, έπειτα από δέκα λεπτά γρήγορου περπατήματος, έφτασε στο γραφείο και χώθηκε πίσω από τον φορητό υπολογιστή του. Ο Τόμας ήξερε πολύ καλά πως το μέρος εκείνο ήταν το τελευταίο του καταφύγιο. Εκεί μπορούσε να ξεχάσει οτιδήποτε του συνέβαινε κατά τη διάρκεια της μέρας, οτιδήποτε τον ταλαιπωρούσε, αφού τίποτε άλλο δεν είχε την παραμικρή αξία πέρα από το να κλείνει τις πιο συμφέρουσες συμφωνίες μεταξύ πλοιοκτητών και ναυλωτών.

Η πρώτη ισχυρή ζάλη, η οποία τον έφερε στα όρια της λιποθυμίας, ήρθε κατά τη διάρκεια μιας σκληρής διαπραγμάτευσης σχετικά με ένα φορτίο από σωλήνες. Τα ηλεκτρονικά μηνύματα που αντάλλαξε με τον συνάδελφό του έπεφταν βροχή. Ο Τόμας επέμενε πως το πλοίο του πελάτη του ήταν ικανό να παραλάβει ολόκληρο το φορτίο, ενώ ταυτόχρονα ζητούσε και λίγες μέρες παραπάνω για την ημερομηνία παραλαβής του. Ο συνάδελφός του, που αντιπροσώπευε τα συμφέροντα του ναυλωτή –ενός αμερικανικού κολοσσού κατασκευής γαλβανιζέ σωλήνων–, του αντέτεινε πως, σύμφωνα με τις διαστάσεις και τα χαρακτηριστικά του πλοίου, ήταν πρακτικά αδύνατο να χωρέσει ολόκληρο το φορτίο.

Ο Τόμας γνώριζε πολύ καλά ότι το συγκεκριμένο πλοίο ήταν ικανό να χωρέσει μόνο τα δύο τρίτα του φορτίου, και ύστερα από λίγες πιέσεις θα υποχωρούσε στο αίτημα αυτό. Έχοντας υποχωρήσει όμως σε ένα από τα αιτήματά του, θα είχε πια το πάνω χέρι στις διαπραγματεύσεις για το δεύτερο, εκείνο που πραγματικά τον ενδιέφερε: την ημερομηνία παραλαβής του εμπορεύματος.

Ακριβώς τη στιγμή που ήταν έτοιμος να κάνει την καταλυτική κίνηση, ένιωσε το κεφάλι του να θολώνει τελείως και το φως να χάνεται από τα μάτια του. Με μια απότομη κίνηση τινάχτηκε από τη θέση του. Τα χέρια του έτρεμαν και σε ολόκληρο το σώμα του ένιωθε ένα μυρμήγκιασμα. Έβαλε να πιει ένα ποτήρι νερό και επέστρεψε στην οθόνη. Η ζάλη που ένιωθε όμως ήταν τόσο μεγάλη που τα γράμματα και οι λέξεις χόρευαν σαν τρε-

λά στην οθόνη του υπολογιστή. Του ήταν αδύνατο να συντάξει έστω και ένα τυπικό μήνυμα. Η συμφωνία είχε χαθεί.

Απίστευτα εκνευρισμένος με τον ίδιο του τον εαυτό, βγήκε παραμιλώντας από το γραφείο για να πάρει λίγο αέρα, όμως λίγο έλειψε να καταρρεύσει στον διάδρομο. Οι υπάλληλοι της εταιρείας έτρεξαν κοντά του για να δουν αν είναι καλά και ο συνεργάτης του τον πίεσε να επισκεφθεί αμέσως έναν γιατρό.

Ο Τόμας περίμενε για λίγο ώσπου να νιώσει κάπως καλύτερα και έπειτα έδωσε εντολή στη γραμματέα του να του βρει το πλησιέστερο ιατρείο.

«Υπερκόπωση», ήταν η γνωμάτευση του γιατρού. «Υπερκόπωση και μάλιστα βαριά!» τόνισε ιδιαίτερα τα τελευταία του λόγια κοιτάζοντάς τον με νόημα.

Ο Τόμας δε μιλούσε. Κοίταζε μόνο με τα φρύδια του σηκωμένα.

«Πόσο καιρό έχετε να πάρετε άδεια, κύριε Λεοντίδη;» συνέχισε ο γιατρός.

Ο Τόμας ανασήκωσε τους ώμους του. «Δεν έχω ιδέα...» μονολόγησε. «Όμως, μπορώ να μάθω, τώρα που το σκέφτομαι. Μισό λεπτό, αυτό θα έχει πραγματικά ενδιαφέρον!»

Έπιασε το κινητό του και τηλεφώνησε στη γραμματέα του. «Υπάρχει η δυνατότητα να μάθουμε πότε πήρα τελευταία φορά άδεια;» ρώτησε.

«Φυσικά! Θα ρίξω μια γρήγορη ματιά στο πρόγραμμά σας. Είναι περασμένο στον υπολογιστή. Θα μας δια φωτίσει αμέσως», ήρθε η απάντηση μέσα από το ακουστικό.

Ο Τόμας περίμενε και έπειτα από λίγο γέλασε. «Μάλιστα, σε ευχαριστώ. Θα επιστρέψω στο γραφείο σε λίγο», είπε και έκλεισε το τηλέφωνο.

«Η τελευταία άδεια που πήρα ήταν για μία μέρα, πριν από τρία χρόνια!» πληροφόρησε τον γιατρό.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι του. «Νομίζω πως είναι καιρός να ξεκουραστείτε λιγάκι, κύριε Λεοντίδη», τον συμβούλεψε με σοβαρό ύφος. «Δύο εβδομάδες αποχής πιστεύω πως είναι απαραίτητες. Καλό θα ήταν, επίσης, αν μπορούσατε να συνδυάσετε την άδειά σας και με κάποιο ταξίδι αναψυχής. Βλέπετε, η υπερκόπωση δεν είναι μόνο σωματική, μα και ψυχική κατάσταση».

«Δύο εβδομάδες;» έκανε ο Τόμας σαν να είχε ακούσει το χειρότερο νέο της ζωής του. «Δύο εβδομάδες για μια απλή ζαλάδα; Ήδη αισθάνομαι πολύ καλύτερα, γιατρέ».

Ο γιατρός τον κοίταξε σουφρώνοντας τα χείλη του. «Φυσικά και δεν μπορώ να σας επιβάλω να ακούσετε τη συμβουλή μου, κύριε Λεοντίδη, έχω την εντύπωση όμως πως δε θα αργήσετε να καταλάβετε και μόνος σας ότι δύο εβδομάδες ξεκούρασης, χαλάρωσης και ανάπαυσης είναι πραγματικά απαραίτητες!» ήταν η απάντηση του γιατρού.

Ο Τόμας επέστρεψε στα γραφεία της εταιρείας αποφασισμένος να αφήσει πίσω τις συμβουλές του γιατρού. Αρχικά είχε επιτρέψει στο μυαλό του να ασχοληθεί με εκείνο το ανόητο περιστατικό αδιαθεσίας. Ήταν σίγουρος πως μπορούσε να επιβληθεί στην κατάσταση και να πάρει ξανά τον έλεγχο στα χέρια του.

Η σωματική και πνευματική εξασθένησή του, όμως, δεν άργησε να οδηγήσει και στην πλήρη κατάρρευση. Προτού προλάβει να διασχίσει την κεντρική πόρτα του γραφείου της εταιρείας, ο Τόμας βρισκόταν ήδη στο πάτωμα. Στο πλευρό του έσπευσαν δυο υπάλληλοι, οι οποίοι εκείνη τη στιγμή έκαναν το διάλειμμα τους.

«Υπερκόπωση», ήταν η γνωμάτευση και του γιατρού, τον οποίο κάλεσε αμέσως ο προϊστάμενος, αφού μέσα από την τζαμαρία του γραφείου του είχε γίνει αυτόπτης μάρτυρας του περιστατικού.

«Τρεις εβδομάδες απόλυτης ξεκούρασης. Θα συνιστούσα επίσης και ένα ταξιδάκι αναψυχής. Θα βοηθούσε σίγουρα!»

«Τρεις έγιναν οι εβδομάδες...» μουρμούρισε ο Τόμας ειρω-

νικά. «Όσο πάει και χειροτερεύω! Και αυτό το ταξίδι θα σκάσετε αν δεν το κάνω!»

Ο προϊστάμενος τον κοίταξε με απορία.

«Κάτι δικά μου...» έκανε ο Τόμας κουνώντας το χέρι του.

«Τομ, νομίζω πως άκουσες τον γιατρό», αντέτεινε εκείνος. «Για όνομα του Θεού δηλαδή, έχεις να πάρεις άδεια χρόνια ολόκληρα! Δύο εβδομάδες τουλάχιστον θέλω να ξεκουραστείς, θα δεις και εσύ πως έπειτα απ' αυτό θα αποδίδεις καλύτερα!»

«Ανοησίες. Είμαι μια χαρά!» επέμεινε ο Τόμας, ωστόσο ο ίδιος καταλάβαινε πως κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά. «Θα κάνω ένα διάλειμμα σήμερα και αύριο θα είμαι περδίκι!»

Ο προϊστάμενος τον κοίταξε επίμονα. «Τόμας, θέλω να ξεκουραστείς. Επιμένω! Σκέψου το πολύ καλά. Πάρε, αν όχι δύο εβδομάδες άδεια, τουλάχιστον μία. Ο γιατρός μού είπε πως το στάδιο στο οποίο βρίσκεσαι ξεπερνιέται εύκολα με λίγες μέρες ξεκούρασης, αν όμως συνεχίσεις, τότε τα πράγματα μπορεί να γίνουν πολύ χειρότερα και να χρειαστείς μεγαλύτερο διάστημα αποθεραπείας».

Ο Τόμας ξεφύσηξε. «Καλά, καλά, θα το σκεφτώ!» υποχώρησε. «Όμως έχω την εντύπωση πως αύριο κιόλας θα είμαι μια χαρά», έκανε και φορώντας το σακάκι του πήρε τον δρόμο της επιστροφής για το σπίτι.

Παρόλο που ξάπλωσε με σκοπό να χαλαρώσει, παρόλο που προσπάθησε να μην απασχολήσει το μυαλό του με τις υποθέσεις της δουλειάς, παρόλο που γευμάτισε ικανοποιητικά καλά και ήπια αρκετό νερό –πολύτιμες συμβουλές και των δύο γιατρών–, δεν παρατήρησε καμιά ιδιαίτερη βελτίωση. Το μυαλό και το σώμα του ήταν τόσο ταλαιπωρημένα και κουρασμένα που αρνούνταν να τον υπακούσουν.

Την επόμενη μέρα δέχτηκε το τηλεφώνημα από τη Γαλλία.

«Είστε ο κύριος Λεοντίδης;» άκουσε τη γυναικεία φωνή της συμβολαιογράφου με τη χαρακτηριστική γαλλική προφορά.

«Ο ίδιος. Τι θα θέλατε;» απάντησε.

«Πρόκειται για μια κληρονομιά στην οποία είστε ο μοναδικός κληρονόμος».

Η πρώτη ειλικρινής σκέψη που πέρασε από το μυαλό του Τόμας ήταν πως του έκαναν κάποια κακόγουστη φάρσα, και για να γλιτώσει την περαιτέρω κοροϊδία, έδωσε απευθείας το όνομα και το τηλέφωνο του δικηγόρου του. *Αν τολμήσουν να τον καλέσουν, θα ακούσουν τις απειλές του και θα μπουκ στη θέση τους μια και καλή*, συλλογίστηκε, ενώ έκλεινε το ακουστικό.

Δέκα λεπτά αργότερα, ο ήχος του τηλεφώνου ξανακούστηκε. Αυτή τη φορά, στην άλλη άκρη της γραμμής ήταν ο Έρικ Μπράουν, ο δικηγόρος του.

«Τόμας, καλησπέρα. Μόλις μίλησα με μια συμβολαιογράφο από τη Γαλλία», του είπε και το ύφος του ακουγόταν σοβαρό.

«Και;» έκανε εκείνος.

«Το έχω ήδη επιβεβαιώσει, είσαι πράγματι μοναδικός κληρονόμος μιας κληρονομιάς κάπου στη νότια Γαλλία», συνέχισε εκείνος.

«Ορίστε; Μα πώς γίνεται αυτό; Πώς μπορεί να...;»

«Δεν ξέρω, πάντως είναι επιβεβαιωμένο».

«Και τι πρέπει να κάνω σε αυτή την περίπτωση;» απόρησε ο Τόμας.

«Ένα ταξιδάκι μέχρι τη νότια Γαλλία! Για να περάσει η κληρονομιά στο όνομά σου, θα πρέπει να την αποδεχτείς», συνέχισε ο δικηγόρος.

«Και τι είδους κληρονομιά είναι αυτή; Ποιος μου την αφήνει;»

«Αυτά είναι στοιχεία που η συμβολαιογράφος δεν μπορούσε να μου αποκαλύψει. Θα σου διαβάσει η ίδια τη διαθήκη».

Ο Τόμας έμεινε για λίγο σκεπτικός. «Ωραία...» μουρμούρισε. «Αν υποθέσουμε πως πηγαίνω μέχρι εκεί κάτω, για πόσο χρονικό διάστημα θα χρειαστεί να μείνω ώστε να ολοκληρωθεί η διαδικασία;»

«Υπολογίζω πως δε θα σου πάρει περισσότερο από πέντε μέρες, το πολύ μία εβδομάδα».

Ο Τόμας κράτησε όλα τα απαραίτητα στοιχεία και ευχαρίστησε τον δικηγόρο του. *Ταξίδι στη νότια Γαλλία*, σκέφτηκε. Για μια στιγμή, από το μυαλό του πέρασε ακόμη και το ενδεχόμενο να έχουν στήσει όλη αυτή τη σκευωρία από τη δουλειά, προκειμένου να τον αναγκάσουν να φύγει λίγες μέρες για διακοπές. Έπειτα θυμήθηκε το απόλυτο ύφος του δικηγόρου του· ο Έρικ Μπράουν ήταν άνθρωπος που δε θα προέβαινε ποτέ σε τέτοιου είδους ενέργειες.

Σήκωσε το τηλέφωνο και πήρε τον προϊστάμενό του.

«Καλησπέρα. Σκέφτηκα ότι μία εβδομάδα μακριά από τη δουλειά ίσως τελικά να μου έκανε καλό», τον ενημέρωσε.

«Μα φυσικά! Και δύο ακόμη αν...»

«Μία είναι υπεραρκετή», τον διέκοψε εκείνος. «Την επόμενη Δευτέρα θα έχω επιστρέψει».

«Θα σε περιμένουμε, ανανεωμένο και δυνατό. Να περάσεις καλά!»

Το ίδιο κιόλας απόγευμα έκλεισε αεροπορικά εισιτήρια για την πρωινή πτήση προς Μονπελιέ.

Όταν οι σκέψεις του επέστρεψαν και πάλι στο παρόν, ο Τόμας βρισκόταν καθισμένος πλάι στο πέτρινο σιντριβάνι με τα νούφαρα. Είχε ήδη βγάλει τα παπούτσια και τις κάλτσες του και τα είχε αφήσει λίγο πιο πέρα. Έστρεψε το βλέμμα του στο σιντριβάνι, όπου είχε βουτήξει μέσα τα πόδια του. Ένα χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό του. Σήκωσε το κεφάλι του και παρατήρησε τον γαλάζιο ουρανό, τα λευκά σύννεφα που έπαιρναν μορφές και σχήματα σαν κινούμενος πίνακας ζωγραφικής.

Με τα μπατζάκια του να στάζουν νερά και τα πόδια του να γεμίζουν λάσπες από το χώμα, επέστρεψε πίσω και ανέβηκε την πέτρινη σκάλα. Κοίταξε ξανά τους χοντρούς τοίχους και τα μεγάλα παράθυρα του κτιρίου. Ο ήλιος τώρα δε βρισκόταν στην κορυφή του ουρανού, μα είχε γείρει κάπως στο πλάι. Έστελνε

τις πορτοκαλίες ακτίνες του στο παλιό αρχοντικό, το έκανε να μοιάζει βγαλμένο, θαρρείς, από παραμύθι, από εκείνες τις παλιές ιστορίες που του είχε αφηγηθεί χιλιάδες φορές η μητέρα του, όταν ήταν ακόμη μικρό αγόρι.

Με την περιέργεια να οδηγεί πλέον τα βήματά του, έφτασε μέχρι την κεντρική πόρτα. Έβγαλε τον χοντρό σιδερένιο κρικό και εφάρμοσε το μικρότερο κλειδί στην κλειδαρότρυπα. Έπειτα, επιστρατεύοντας όλη του τη δύναμη, κατάφερε να ανοίξει τη βαριά δρύινη και δεμένη με σίδηρο πόρτα, η οποία άφησε πίσω της ένα παρατεταμένο τριξίμο.

Ένα μικρό σύννεφο σκόνης αιωρήθηκε στην ατμόσφαιρα. Το εσωτερικό του σπιτιού μύριζε παλιό ξύλο, ξερά δαμάσκηνα και μια πρωτόγνωρη μυρωδιά τόσο σαγηνευτική που έκανε τον Τόμας να σταθεί για λίγο και να πάρει μερικές βαθιές ανάσες, προκειμένου να την κρατήσει μέσα του όσο περισσότερο μπορούσε.

Τα κλειστά ξύλινα παραθυρόφυλλα επέτρεπαν μονάχα σε ελάχιστες δεσμίδες φως να περάσουν από τις γρίλιες τους στο εσωτερικό της οικίας. Το βλέμμα του μαγνητίστηκε από τους αμέτρητους κόκκους σκόνης, οι οποίοι χόρευαν ασταμάτητα στον αέρα, φωτισμένοι, θαρρείς, από διασκορπισμένους μικροσκοπικούς προβολείς.

Ο Τόμας ανοιγόκλεισε τα μάτια του για να συνηθίσει τον νέο φωτισμό. Τότε τα ξύλινα έπιπλα και τα υπόλοιπα αντικείμενα του ενιαίου χώρου υποδοχής άρχισαν δειλά δειλά να παίρνουν σχήμα και μορφή.

Στα δεξιά υπήρχε ένα μικρό σκαλιστό τραπέζακι, δύο κομψές πολυθρόνες και ένας μπορντό βελούδινος καναπές, όλα βγαλμένα από μια αλλοτινή περίοδο, από τη μακρινή εποχή των Λουδοβίκων. Στα αριστερά έστεκε ένας περίτεχνος καλόγερος και μια θήκη για ομπρέλες. Μια κομότα φιλοξενούσε τέσσερα καλαίσθητα βάζα που κάποτε ήταν ξέχειλα από πολύχρωμες μαργαρίτες και κατάλευκους κρίνους. Οι κορνίζες των κάδρων στους τοίχους βάραιναν από ένα παχύ στρώμα σκόνης.

Κάπου στο βάθος παρατήρησε δύο ορθάνοιχτες ψηλές πόρτες στις αποχρώσεις του σάπιου μήλου, που οριοθετούσαν τον χώρο της τραπεζαριάς. Το μακρόστενο εκρού τραπέζι, περιστοιχισμένο από δώδεκα όμοιες κλασικές καρέκλες, δέσποζε από μακριά. Ο Τόμας κατευθύνθηκε σε εκείνο το δωμάτιο. Ένας μακρὺς μασιφ μπουφές στις ίδιες χρωματικές αποχρώσεις με τα έπιπλα της τραπεζαριάς ήταν κατάφορτος από ασημένια μαχαιροπίρουνα, κρυστάλλινα ποτήρια και πορσελάνινα σερβίτσια. Στην κεφαλή του τραπεζιού βρισκόταν ένα σκούρο μπουκάλι κρασιού και ένα μισοάδειο ποτήρι. Τα έπιπλα στο καθιστικό ήταν όλα καλυμμένα με λευκά σεντόνια. Ο Τόμας δεν μπήκε καν στον κόπο να τα σηκώσει.

Η σκάλα, η οποία βρισκόταν απέναντι από την κεντρική πόρτα και έτριξε σε κάθε βήμα, οδηγούσε στον επάνω όροφο. Εκεί υπήρχαν τρία υπνοδωμάτια και δύο ξενώνες. Όλα ήταν στρωμένα και έτοιμα, θαρρείς, για να υποδεχτούν ανά πάσα ώρα κάποιον επισκέπτη. Στον κάτω όροφο, στο βόρειο τμήμα του σπιτιού, το οποίο είχε θέα στον πίσω κήπο του κτήματος και συνδεόταν απευθείας με την τραπεζαρία, βρισκόταν η κουζίνα. Άλλη μια εσωτερική σκάλα οδηγούσε στα υπόγεια τμήματα, όμως ο Τόμας προτίμησε να μη δοκιμάσει την τύχη του σε εκείνο το τμήμα του σπιτιού.

Λίγο ακόμη να μείνω σ' αυτό το σπίτι και θα νομίζω πως ζω στον Μεσαίωνα, συλλογίστηκε. Μόνο μια προγκίπισσα μένει να εμφανιστεί από τον πύργο, με τα χρυσαφιά μαλλιά της να πέφτουν ως την καλοσηηματισμένη μέση της, και να μου ζητήσει να τη φιλήσω για να λυθούν τα μάγια που της έχει κάνει η κακιά μητριά της! Βγήκε στην αυλή χασκογελώντας με τις σκέψεις του.

«Μάλιστα...» μουρμούρισε και έριξε μια τελευταία ματιά γύρω του, καθώς κλείδωνε την εξώπορτα. Έπειτα άλλαξε κοστούμι, φόρεσε καινούργιες κάλτσες, παπούτσια και πήρε τον δρόμο της επιστροφής προς το συμβολαιογραφείο. Το μυαλό του φαινόταν επιτέλους να έχει καθαρίσει απ' όλες εκείνες τις εικό-

νες και τις σκέψεις που τον γύριζαν στο παρελθόν. Το γεγονός πως είχε αφεθεί να τον παρασύρουν δίχως να φέρει την παραμικρή αντίσταση ίσως τελικά και να αποτελούσε απόδειξη ότι μάλλον τις είχε ξεπεράσει.

Τώρα οδηγούσε αργά, σαν να απολάμβανε τη διαδρομή. Σκέφτηκε τη δουλειά του· πόσο πολύ τον σέβονταν οι μεγαλύτεροι πλοιοκτήτες, τις κολοσσιαίες επιχειρήσεις που έπεφταν στα πόδια του, με σκοπό να αναλάβει ο ίδιος προσωπικά τη μεταφορά των εμπορευμάτων τους, και φυσικά τα έσοδά του, τα οποία είχαν εκτιναχτεί στα ύψη τα τελευταία χρόνια.

Θυμήθηκε το διαμέρισμά του στην καρδιά του Σίτι, το οποίο δεν μπορούσε ούτε κατά διάνοια να συγκριθεί με εκείνο το απολίθωμα που είχε συναντήσει. Μπορεί οι εκτάσεις με τους αμπελώνες και η παραμυθένια αυλή με τα αιωνόβια πλατάνια, τα λουλούδια και τα σιντριβάνια να συγκινούσαν μέχρι δακρύων κάποιους, ωστόσο, τον ίδιο δεν τον άγγιζαν καθόλου.

Πώς θα μπορούσε να συγκρίνει τις ξεχασμένες από τον χρόνο αντίκες του αρχοντικού με τα δικά του σικάτα έπιπλα που ακολουθούσαν τις τελευταίες επιταγές της μόδας; Το χάος των αντικειμένων και των επίπλων που επικρατούσε στο παλιό αρχοντικό ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με το δικό του μινιμαλιστικό ύφος διακόσμησης, όπου κυριαρχούσαν η τάξη και η απόλυτη αρμονία.

Ο Τόμας το ήξερε καλά· δεν είχε καμία δουλειά στη νότια Γαλλία και στην ξεχασμένη από τον Θεό εξοχή της. Όπως επίσης δεν είχε καμία απολύτως σχέση με όλα εκείνα τα παλιομοδίτικα στοιχεία. Ήταν άνθρωπος της καινοτομίας, κάποιος που έβλεπε μόνο μπροστά. Ντυνόταν με κοστούμια Armani και Dolce & Gabbana. Κυκλοφορούσε με μια Jaguar XKR. Το διαμέρισμά του βρισκόταν στον εικοστό πέμπτο όροφο και είχε θέα στο αποκαλούμενο «Γκέρκιν», τον οβάλ εκείνον ουρανοξύστη με τη γυάλινη όψη, το πιο αξιοθαύμαστο επίτευγμα της πόλης του.

«Κοίτα γύρω σου, παππού... Κοίτα τα αμπέλια μας πώς δακρύζουν, κοίτα πώς κυλούν τα δάκρυά τους... Δίχως τούτα τα δάκρυα όλα θα ήταν νεκρά... Είναι δάκρυα ζωής, παππού! Εσύ μου τα 'δειξες όλα, εσύ! Δεν το φοβάμαι το δάκρυ του έρωτα, όσο πικρό κι αν είναι. Γιατί όποιος δε δάκρυσε για κάτι που πόθησε απελπισμένα δεν έχει νιώσει την καρδιά του να χτυπά αληθινά, δεν έχει ζήσει!»

Μία αναπάντεχη κληρονομιά οδηγεί τον Τόμας Λεοντίδη από τις ανέσεις του διαμερισμάτος του στο Λονδίνο και την αγαπημένη του δουλειά στην εσοχή της νότιας Γαλλίας. Ένα χοντρό δερματόδετο τετράδιο, με το όνομά του γραμμένο στο εξώφυλλο, θα του φανερώσει πως το παρελθόν της οικογένειάς του έχει γραφτεί με μαύρο μελάνι...

Μάιος, 1914. Ένας άντρας κάνει την καρδιά του πέτρα και ετοιμάζεται να εγκαταλείψει την αγαπημένη του πατρίδα, τον Πόντο, με σκοπό να διαφύγει στην Ελλάδα. Θα καταφέρει, όμως, να σώσει τα παιδιά και την αγαπημένη του γυναίκα;

Μάρτιος, 1963. Ένας κακός οιωνός πλανάται πάνω από τον συννεφιασμένο ουρανό της Δράμας, ένα προξενιό θα φέρει δύο αδέρφια αντιμέτωπα για τη διεκδίκηση της ίδιας γυναίκας.

Σεπτέμβριος, 1974. Ένα φονικό θα σημαδέψει τη ζωή όλων για πάντα!

Με φόντο τους απέραντους αμπελώνες και τα παλιά οινοποιεία, τους γευσιγνώστες και το μεθυστικό άρωμα του λαμπερού κόκκινου κρασιού, ξεδιπλώνεται μια ιστορία γεμάτη αγάπη, πάθος, εκδίκηση, δάκρυα και έρωτα!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1092-0

9 786180 110920

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ. 16048

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η